



**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 29. De tertio interdicti, qui est priuatio sepulturæ Ecclesiasticæ, deq;
ei affine prohibitio Ecclesiæ ingressu,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

35. Tertia porro, excommunicatis & interdictis exclusis, quoad priorem partem de excommunicatis, illud tantum hic occurrit monendum, eos non solum tempore interdicti, sed etiam quocumque alio à diuinis officiis excludi. Quoad posterio- rem vero de interdictis, notandum est intelligi, tum de omnibus personaliter interdictis, idque congruenter ca- si sententia, De sententia excommunic. in 6. tum etiã (con- gruen- ter cap. Licet, §. finali De priuilegiis eodem libro) de iis qui interdicto locali causam dederunt: aut ad perpetrandum delictum, cuius occasione illud latum est, præbuerunt consilium, auxilium, vel fauorem. De aliis autem, qui nec sunt interdicti, nec interdicto vllam occasionem dederunt, nec ij sunt per quos debeant celebrari diuina officia, puta laici; difficultas est an sine priuilegio possint admitti ad eadem officia audienda. Illius tractationem Suarez late perfecit in memoratis sect. 1. nu. 20. & pluribus sequentibus; quem si lubet, consulas. Studio enim breuitatis contenti esse possumus notare, quod pro praxi sufficit; nec tales admitti debere, deduci, tum ex citato cap. Licet, cum dicitur, Licet vobis concessum existat, vt interdicti tempore ianuis clausis excommunicatis, & interdictis exclusis, vocẽ submissa diuina celebrare possitis: ad ea tamen aliquos (etiam si aliunde venerint) nisi super hoc priuilegiati existant, recipere nullatenus debetis. Adde quod, vt idem Suarez num. 27. v- get, is fit communis Ecclesiæ sensus, & recepta consuetudo in eadem.

Quarta denique conditio, campanis non pulsatis, intelli- genda est de pulsatione quæ Missam & alia diuina officia antecedit ad conuocandum publice populum, prout com- munis vsus habet; qui tunc interrumpitur, quia cum popu- lus tunc non sit ad talia officia admittendus, nec est vocan- dus illo publico signo, vt nec alio æquiualenti, quo solitus erat vocari. In alium finem vero, vt ad salutationem Ange- licam, vel concionem campanas tunc pulsari non est prohibi- tum. Videri potest Suarez in citata sect. 1. n. 15. & quatuor sequentibus.

36. POSTREMVM EST. Circa festiuitates in quibus sine ta- lium conditionum obseruatione diuina officia celebrari, & ad ea etiam interdicti permittuntur admitti, sequentia du- bia posse moueri.

Primum est, quo modo intelligendum sit quod interdi- cti qui interdicto causam dederunt, tunc permitti non de- beant ad altare accedere? Ad quod Suarez in eadem sect. n. 37. responder; id non esse referendum tantum ad remotionem à loco, sed etiam ad remotionem à sacra Communione, qua tales indigni sunt perseverantes in sua cõtumacia. Immo & ab oblatione faciendã ad altare, vt ad humilitatis gratiam & reconciliationis affectum se faciens inclinent; quod in eis quæri ipsa admittione ad diuina officia cum tali conditione, expressum est in eodem cap. Alma mater, §. In festiuitati- bus.

Secundum dubium est. An eadem festiuitates sint singu- larẽ vnus diei, vel plurium? Ad quod idem respondet in se- quenti n. 38. esse tantum vnus diei: quia omnium par est ra- tio, nec dubitari potest quin festiuitas Natiuitatis Domini sit tantum vnus diei, nisi quod ad festum Corporis Christi adiunctæ sint etiam octauæ eiusdem; vt patet ex præced. n. 30.

Tertium dubium est. Quando cõseantur tales festiuitates incipere & desinere? De hoc pluribus Suarez in sequenti sect. 3. n. 12. & aliquot sequentibus. Solutio autem est incipere à tempore primarum vespèrarum vnus cuiusque talis festiui- tatis, & secundum completorium eiusdem includere cum aliis, vt ex eo probatur, quod illa concessio præcipue sit, vt illis diebus officium diuinum celebretur solemniter. Vnde cum eadem concessio absoluta sit, itaut extendatur ad to- tum officium, ad quod completorium pertinet perinde ac præcedentes vespèræ, illud non est excludendum, sed sicut vespèræ, potest solemniter cantari. Videndus idem author quædam alia addens, in quibus ob eorum rarum vsu non immorabor, studio vitandi prolixitatis fastidium.

CAPVT XXIX.

De tertio interdicti effectu, qui est priuatio sepul- tura Ecclesiastica, deque ei affini prohibi- tio Ecclesiæ ingressu.

S V M M A R I V M.

- 37 Prohibitio sepeliendi in loco interdicto, communis est infan- tibus cum adultis: excipiuntur ab ea Clerici qui serua- runt interdictum: neque ea obstat quin defectus in loco interdicto, possit in alio non interdicto Ecclesiastico se- pulchra donari.
- 38 An innodatus generali interdicto personali, priuetur Eccle- siastica sepultura.
- 39 Prohibitio ingressus Ecclesiæ, rationem quamdam habet in- terdicti personalis, & quo modo à cæteris personalis di- stinguatur.
- 40 Prohibitus Ecclesiam ingredi, priuatur omni participatione diuinorum officiorum que in ea sunt.
- 41 Ne quidem existens extra Ecclesiam, illa audire potest in Cæ- meterio vero potest, si in eo celebrentur.

DE hoc effectu late Suarez tomo 5. disput. 35. Nobis pro praxi quotidiana sufficere potest notare, per interdi- ctum locale generale prohiberi, ne quis in eo loco sepultu- ram accipiat, cap. Cum & plantare, §. Quod si, & cap. Vt priuilegia, De priuilegiis, & cap. Episcoporum eodem titulo in 6. & Clementina 1. De sepulturis. Intellige autem nisi priuilegium habeatur in contrarium, aut aliqua perso- nã sint exempta, sicut sunt Clerici qui seruauerunt interdi- ctum. Illis enim in cap. Quod in te, De peniten. & remiss. conceditur vt decedentes, in Cæmeterio Ecclesiæ sine cam- panarum pulsatione, cessantibus solemnitatibus omnibus cum silentio tumulentur. Aduerte autem primo, effectum hunc priuationis sepulturae habere locum non tantum in adultis, sed etiam in infantibus baptizatis, itaut in loco in- terdicto, his perinde ac illis sit deneganda Ecclesiastica se- pulchra; quia iura absolute loquuntur, & cadauera paruulo- rum perinde ac adultorum capacia sunt illius priuationis. Videri potest Suarez sect. 1. n. 2.

Aduerte secundo, vita functum in loco interdicto, sepe- liri posse in alio non interdicto: quia interdictum locale nõ fertur in personas absolute, sed solum per relationem ad locum qui interdicitur. Excipe eos, qui eidẽ interdicto cau- sam dederint, respectu quorum interdictum ipsum locale ex communi sententia, prout Suarez habet in sequenti n. 3. vim & efficaciam sortitur interdicti personalis, quasi culpa pec- nam attrahente ad suum auctorem personaliter, adeoque reddente eum priuatum Ecclesiastica sepultura, ad modum particularis interdicti personalis, cui talis effectus tribuitur in cap. Episcopum De priuilegiis in 6. & in Clementina 1. De sepulturis.

Porro difficultas est, an generale interdictum personale, eo innodatos excludat ab Ecclesiastica sepultura? Illam ple- nius Suarez tractat in eadem disput. 35. sect. 3. & tandem bene statuit sublatam esse per Extrauagantẽ Ad euitanda; de qua egimus in lib. 1. ca. 9. sect. posteriore. Priuilegio enim eiusedẽ Extrauagantis, non tenemur cuiusquam personæ commu- nem vitare, siue in diuinis, siue in humanis, nisi sit nomina- tim interdicta; ac proinde, nec in Ecclesiastica sepultura.

De prohibito Ecclesiæ ingressu, pars reli- qua capituli.

DE hoc late Suarez in eadem disput. 35. sect. 4. Contenti eri- mus aliquot documentis pro praxi. Primum est, tale prohibitionẽ habere rationẽ interdicti personalis, nõ vero localis: quia loco non competit ingredi, sed tantum perso- nã. Distingui autem à cæteris interdictis personalibus, quod cæteri priuent simpliciter participatione diuinorum in omni loco, iuxta cap. Si sententia, §. finali De sentent. excommuni. in sexto: illud vero ab ingressu Ecclesiæ, ea- dem participatione priuet solum intra Ecclesiam, iuxta illud

REGINA
PRAXIS
EDRIP
E.V

incap. Is cui De sententia excommunicat. 6. Is cui est Ecclesie interdictus ingressus, cum sibi per consequens censetur in ipsa diuinorum celebratio interdicta. &c. Illa enim particula (in ipsa) sufficienter indicat prohibitionis limitationem ad Ecclesiam, cuius ingressus interdicuntur. Consequentia autem illic expressa ratio aperta est: quia celebratio diuinorum in Ecclesia necessario supponit ingressum in illa.

Aduerte vero prohibitionem eiusmodi procedere quoad quacumque diuinorum celebrationem, vt omnes Doctores ibidem notare habet Suarez n. 5. atque adeo tale interdictum conuenire in hoc cum alijs personalibus, quod prius omni participatione diuinorum in Ecclesia, cuius ingressus prohibetur, ita ut is cui prohibetur, nec celebrare possit in ea, nec sepeliri, nec dare, aut recipere Sacramenta nec ministerium aliquod sacrum exercere, nec Missam, aut aliud officium diuinum audire. Possit vero extra illam, prout idem in sequenti numero 6. alius citatis bene docet Ratioque in promptu est: quia per nullam censuram plus prohibetur, quam verba canonis, vel sententia continent: quandoquidem poenae interpretatione restringendae sunt potius, quam extendendae. At per verba, quibus fertur poena de qua agimus, ipsa imponitur cum determinatione ad Ecclesiam. Ergo non obstat quin licet illa affectio extra eam ipsam Ecclesiam diuinis se immiscere, perinde ac non affecto, vt Missam dicere in priuato Oratorio approbato ab Episcopo, & fiteri, recipere viaticum, & Sacramentum Extremae vnctionis in sua domo.

DVBITARI autem potest primo, An proposito modo interdictus possit extra Ecclesiam existeres audire diuina, quae in ea celebrantur? Ad quod Suarez num. 7. respondet negatiue: quia tale interdictum prohibitio est non tantum ingressus Ecclesiae, sed etiam participationis diuinorum in ea: idque principaliter, vt argumentum est, quod cessante tali participatione, censetur licitus ingressus. Sic enim, vt ex Calderino & Ancharano Couar. habet ad Cap. Alma mater, par. 2. §. 1. n. 3. is cui est interdictus Ecclesiae ingressus, potest eam ingredi, & in ea orare, quo tempore officia diuina non celebrantur. Quae esse communem sententiam Nauar. ait in Enchir. cap. 25. nu. 75. Pro eaque Suarez nu. 19. alios refert. & n. 23. tanquam fauorabiliorem contraria (de qua ille pluribus n. 20. 21. & 22.) nec probabilitate carentem, ait in praxi secure teneri posse, quod nobis sufficit.

DVBITARI potest secundo, An proposito modo interdictus possit in Coemeterio Missam dicere, vel eam aut alia officia diuina audire, si sibi celebratur? Id quod late tractat Suarez n. 9. & aliquot sequentibus: tandemque resolutum posse, quia in talis interdicti sententia tanquam poenali, (& ideo restringenda interpretatione) nomen Ecclesiae accipiendum est in rigore, quo non comprehendit Coemeterium, vt patet ex communi vsu. Et ideo ius in cap. Is cui, De sententia excommunicat. in 6. tanquam non satis indicatum prius nomine Ecclesiae, addidit nomen Coemeterij, vt ad ipsum extenderet priuationem sepulturae Ecclesiasticae. Verba sunt haec: Talis quoque si hoc interdictum durante decedat, non debet in Ecclesia, vel Coemeterio Ecclesiastico, nisi poenituerit sepeliri. Capella autem cum sint reuera partes Ecclesiae, illius nomine comprehenduntur, illarumque ingressus censendus est prohibitus, huius ingressu prohibito.

CAPVT XXX.

De peccato violantis interdictum.

SUMMARIUM.

- 42 Laicus violans interdicti localis, de se tantum est peccatum veniale.
- 43 Modi quibus idem peccatum aggravatur mortaliter.
- 44 Laicus violans interdictum, personale peccat mortaliter.
- 45 Clericus violando interdictum, siue locale, siue personale, committit peccatum suo genere mortale.
- 46 Cuius peccati quatenus materia censetur, minorum officiorum officia celebrata esse, quodque ad eam officia, & cuiusuis diuini officij pars notabitur.

47 At ali peccato non excusat privilegium corae, um in Cap. Alma mater, nisi omnes conditiones ibidem requiruntur. Et quatenus excuset privilegium Extraneantis ad euitanda.

INTER effectus interdicti poni potest, quod illius violator, si laicus sit, peccet venialiter quidem, cum interdictum est locale, nec interuenit contemptus, quo nihil fiat Ecclesiae auctoritas, aut aliud aggravans in infinitum ipsam violationem: mortaliter vero, cum interdictum est personale. Quorum prius Sotus in 4. distin. 22. quaest. 3. art. 1. conclus. 6. probat: quia tunc cum solus locus interdicatur, mandatum ad Clericos dirigitur (vt argumento est ex Caiet. in verbo Interdictum initio, quod illis solis hac ex parte poena indicatur) quibus praecipitur, vt interdictum seruente celebrando officia diuina iansis clausis, & voce submissa, exclusis laicis tam interdictis, quam non interdictis, iuxta Cap. Alma mater, De sententia excommunicat. in 6. iuncta glossa ad verbum Interdictis. Quare laicus ingerendo se diuinis in loco interdicto, hoc tantum nomine peccat, quod interpretatiue faciat contra intentionem Clericorum, quibus ex officio ita incumbit laicos a diuinis officijs in loco interdicto arcere, vt hi illis parere teneantur. Quod non facere, haud videtur de se mortale, sed tantum interueniente contemptu, aut illatione violentiae, aut ex allato scandalo, aliove ex quo talis violationis malitia aggrauetur in infinitum iudicio prudentis: cuiusmodi censentur ea quae adfert Nauarrus in Enchir. cap. 27. n. 187.

Quorum primum est, si talis laicus interdictus est personaliter, etiam interdicto tantum generali, de quo inferius. Adde, & cum dedit causam interdicti locali: quia hoc respectu ipsius, vim & efficaciam habet interdicti personalis, vt in praecedentibus annotauimus. Secundum est, si vt ipsa diuina officia contra interdictum dicantur in causa est expresse, vel tacite; puta rogando, iubendo, aut praesentia, auditioneque sua praebendo occasione: quia tunc mortaliter peccabit tanquam consentiens mortaliter peccantibus, iuxta cap. 1. epistolae ad Romanos in fine. Tertium est, si talia officia dicat, qualia dicendo Clerici violarent interdictum. Quartum est, si mentiendo, asserens se Clericum esse minorum ordinum, aut privilegium habere, intret templum ad officio diuina audienda contra interdicti prohibitionem.

IAM POSTERIVS, hoc est, quod laicus mortaliter peccet violatione interdicti personalis, Sotus, & post eum Suarez in citata sect. num. 2. & 3. probat hac ratione: quia interdictum personale, siue particulare, siue etiam generale; censura est directe imposita personae, quae quod sit laica, non impedit quin idem interdictum inducat totam obligationem, quam Ecclesia per absolutam suam prohibitionem intendit imponere. Talem autem obligationem constat esse sub mortali, si facta sit in re graui, qualis sine dubio, est ea de qua per interdictum personale prohibitio datur: vt potest spectans ad Christianae legis Sacramenta officia diuina. Quare violans interdictum personale, siue Clericus, siue laicus sit, peccatum committit suo genere mortale. In quo potest excusatio dari per ignorantiam inculpabilem, paruitatem materiae dispensationem, necessitatem urgentem, sicut passim in plerisque alijs.

Aduerte autem ob tale peccatum praecise laicos numquam poenam Ecclesiasticam incurrere, cum in iure nulla inueniatur imposita: licet ex adiuncta circumstantia excommunicationem incurant, prout habetur ex Clementina 2. De sententia excommunicat. vbi ipso facto excommunicantur laici qui quempiam cogunt celebrare officia diuina in loco interdicto: vel prohibito, publice vocant vt diuinis officijs in loco interdicto celebratis intersint, vel prohibent ne interdicti qui Missae intersunt, exeant, postquam a celebrantibus moniti sunt: ac tandem excommunicantur, & ipsi interdicti qui post similem monitionem non exeant.

Reliqua pars capituli de peccato Clerici violantis interdictum.

Quod si violator interdicti sit Clericus, ipse peccati committit suo genere mortale; siue locale, siue personale; & siue